

Handan Foça'ya girdiğinde kendini çok yorgun hissediyordu. Yola çıkmadan önce hiç değilse internette bir araştırma yapmadığına, iyi bir otel ya da pansiyon sorup soruşturmadığına biraz pişman oldu. Nasıl olsa turizm sezonu değil diye düşünmüştü ama şu an o kadar uykusu vardı ki bir-iki saat dolaşmak istemiyordu. Bir süre çeşitli sokaklara girip çıktıktan sonra eski bir Rum evinden dönüştürülen bir butik otele rastladı. Üstelik deniz kıyısındaydı. Taş bina inanılmaz güzellikteki bahçesiyle gözüne birden sıcacık göründü ve arabasını bahçenin dışındaki park yerine çekip şöyle bir bakmaya karar verdi. Olmadı yarın gündüz gözüyle başka bir yer bulurum diye düşündü. Sadece çantasını alıp indi arabadan. Otel tamamen çevreleyen kocaman bahçedeki envai çeşit çiçeği seyretti biraz ve denizin kokusunu içine çekip içeri girdi.

Resepsiyonda beş-altı yaşlarında zayıf, düz kumral saçlı bir çocuktan başka kimse yoktu içeride. Aynanın hemen yanında duran masanın üzeri ise sıkı bir resim çalışması yapıldığını ortaya koyan boya kalemleri ve kâğıtlarla doluydu.

Boğazını temizleyerek, "Affedersiniz, siz resepsiyon görevlisi misiniz?" diye sordu ciddiyetle.

Çocuk döndü ve masanın önünde duran tabureye zıplayıp zili çalarken, "Hayır, ben çocuğum," dedi.

Handan bir an duraksadıktan sonra, "Ben de... Yani ben de biraz çocuk biraz büyüğüm," dedi.

Çocuk onu yukarıdan aşağı süzdü ve "İh, sen büyüksün." dedi kendinden emin bir şekilde.

"Peki büyüğüm, adım da Handan. Sizininki ne acaba?"

"Gerçek adım mı?"

O sırada pembe yanaklı akça pakça bir kadın geldi yanlarına arka taraftan gülümseyerek. "İyi akşamlar, kusura bakmayın," dedi telaşla. "Resepsiyon görevlimiz bugünlerde yok, ben de geç saat olunca pek gelen olmaz bu mevsimde diye bazı hesap işleriyle meşguldüm içeride." Çocuğa şefkatle bakarak sözlerini sürdürdü: "Güzel karşılandınız inşallah."

Handan gülümseyerek başını salladı. "Çok güzel karşılandım." Bakışlarıyla çocuğu işaret etti. "Tam da tanışmak üzereydik." Elini kadına uzattı. "Ben Handan."

"Ben de Rafet," dedi kadın elini uzatırken. "Bu da torunum Atlas."

"Memnun oldum."

"Ben de memnun oldum Handan Hanım, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir oda istiyorum."

Rafet önündeki listeye bakarak sordu: "Kaç gece?"

"Bu gecelik... Şimdilik... Yarın uzatabilirim belki, tabii otel dolu değilse," dedi Handan.

Rafet gülerken cevap verdi. "Nerdeee... Otel neredeyse boş... Şu an sadece üç oda dolu, istediğiniz gibi uzatabilirsiniz yarın merak etmeyin. Bir-iki oda göstereyim size, hoşunuza gidende kalırsınız."

Handan kimliğini uzatırken Atlas merakla onları izliyordu.

*

Uğur salondaki koltuklardan birine oturmuş çay içerek elindeki dergiyi inceliyordu. Oda pahalı ama gelişigüzel eşyalarla tıka basa doluydu. Altın renkli kumaşlarla kaplı kocaman oymalı koltuklar, cam sehpa, kristallerle dolu bir büfe, büyükçe bir masa ve etrafını saran iri sandalyeler, odayla orantısız büyüklükte bir plazma televizyon, parlak perdeler...

Sesi kısık olan televizyonda yerli bir dizi devam ediyordu.

Uğur'un karısı Aysel elinde bir fincan çayla televizyonun karşısındaki koltuğa oturdu. "Off ev işi yemek bulaşık ütü, canım çıktı valla. Bu saat oldu daha yeni çay içiyorum, diziyi de kaçırdım."

Orta boylu, esmer, zayıfça bir kadın olan Aysel elli yaşını aşmış olmasına rağmen hâlâ hoş bir kadındı. Elmacık kemikleri belirgin, dudakları dolgundu. Kaşlı gözlü diye tabir edilen tiplerdendi. Kocasına sinirli sinirli baktı ve çayını gürültüyle karıştırarak söylendi. “Kiminle konuşuyorum ben Uğur? Bırak şu şeyi de iki kelâm edelim. Bütün gün yorulduğum diyorum.”

Uğur karısına dönüp cevap verdi. “Ellerine sağlık.”

“Ellerine sağlık, ellerine sağlık! Yemekten beri başka şey demedin. Anlatsana sen n’aptın bugün?”

“N’olsun hanım? Kahvede n’olur? Hep aynı şeyler, aynı insanlar, akşama kadar tavla okey şakırtısı,” dedi Uğur dergisine dönerek.

Aysel sohbet etmekte kararlıydı. “Ben de bugün biraz Nazlı Hanım’a oturmaya gittim sonunda. Şu yukarıdaki sokağa yeni taşınan emekli öğretmen, komşular haber vermişti oturmaya gideceğiz diye ama gittiğime gideceğime pişman oldum.”

Uğur canı sıkılarak dergiyi kapayıp karısına döndü. “Niye?”

“Niye olacak?” Sesini hafif yükseltti. “Sen çok şanslısın Uğur Bey sen çok şanslısın! Kadın bi börekle bi çay yapmış o kadar insana! Kocası desen bahçede oturuyordu, şöyle bir gördüm, kırış kırış bir gömlek vardı üstünde.”

“Ne öğretmeniymiş?”

“Tabii herkesin elinden gelmez. Evi de çok temiz görünmedi gözüme. Hadi yaşından yapamıyor desem değil, kadın altmış falan var ama dinç.”

Uğur sohbet edemeyeceklerini anlayınca ayağa kalktı. “Hanım ben çok yorulduğum bugün, mevsimden herhalde, yatacağım,” deyip salonun kapısına doğru yürüdü. “Hadi sana iyi geceler, sen de çok gecikme.”

Aysel onun ardından yüzünü buruşturarak baktı. “Hıı... Sana da iyi geceler.” Televizyon kumandasına bakınırken kendi kendine söylendi. “Sabah çık akşam gel, her işin yapılısın, karınla oturup iki laf etme. Ohhh ne âlâ memleket!” Televizyonun sesini açtı ve çayını yudumlayarak pür dikkat diziyi seyretmeye başladı.

*

Handan bavulunu yere, çantasını sehpaye bıraktı. Oda sade ve güzeldi. Dışarı bakınca deniz ayağının altında gibi hissetti. Pervazdaki sardunyaları gözleriyle çabucak sevdi. Banyo özellikle hoşuna gitti. Lavabonun yer aldığı bölüm duvarlar gibi doğal taşlandı.

“Beğendiniz mi?” diye sordu Rafet.

“Gayet güzel, başka bir oda görmeme hiç gerek yok, teşekkür ederim,” diye cevap verdi Handan.

“Peki o zaman size iyi geceler,” dedi Rafet anaç bir tavırla. “Kahvaltı 07:00 ile 10:00 arasında, bol yeşillikli harika bir kahvaltı, kaçırmayın bence.”

Atlas hemen araya girdi. “Börek de var.”

Handan çocuğa bakarak, “Bunu duyduğuma çok sevindim, bayılıyorum böreğe,” dedi.

Rafet çocuğu kendine doğru çekerek şefkatle söylendi. “Hadi bakalım Atlascım, sen bu ara uyku saatlerini iyice şaşırdın, biz de odamıza, marş marş!”

“İyi geceler. Sana da iyi geceler Atlas.”

Atlas gayet ciddi bir ifadeyle, “Bilmukabele,” dedi ve koşarak dışarı çıktı.

Handan’ın şaşkın ifadesini gören Rafet açıklama gereği duydu.

“Yeni öğrendi de bu kelimeyi. Şimdi sıkılana kadar yerli yersiz kullanır artık.” Bir kahkaha patlattı. “Atlas bu... İyi uykular size.”

Handan gülümsedi. “Bilmukabele!”

*

Güzel bir bahar havası vardı, Melih kahvenin önündeki masaları düzenliyordu. Önceki gece tamponu göçmüş araba kahvenin önündeydi.

İçerideyse Uğur çayı demliyordu. Her iki duvarda da göze çarpacak kadar büyük iki kitaplık vardı ve sistemli bir şekilde düzenlenmişti. Uğur çırağına seslendi. “Çayın on dakikası kaldı, ben çıkıyorum, baktıralım bakalım günahına şu arabanın.”

“Sanki senin suçun usta!”

“Suç yok oğlum, kaza bu, oldu bir kere. Mete de gelir birazdan, hadi bakalım dükkân ikinize emanet.”

“Merak etme ustam, sen işine bak...”

Uğur arabaya bindi. Kahvenin etrafını boydan boya saran saksılarda renk renk sardunyalara, meze, Bodrum papatyası, fesleğenler göze çarpıyordu.

Ustası uzaklaşırken Melih hala söyleniyordu.

*

Mavi bej tonlarında bir gömlekle kot pantolon giyip aynı tonlarda desenli bir fular takmış olan Handan salondaki bir masada tek başına kahvaltı ediyordu. Kahvaltı masası oldukça zengindi, çeşitli peynirler, otlar iştahını açmıştı.

Salonda hafif tonda çalan *Buddha Bar* da iyice gevşetmişti. Bir mekânda ilk dikkat ettiği şey daima çalan müzik olurdu. Tesadüfen böyle bir yer bulmuş olmasını iyi şans sayıyordu.

Rafet Hanım salona girip diğer müşterilere günaydın dedikten sonra Handan'ın yanına geldi. “Günaydın. İyi uyudunuz mu?”

“Mışıl mışıl...”

“Kahvaltınızı beğendiniz mi?”

“Şahane! Buyrun oturun.”

“Biz de Atlas’la bir şeyler atıştıracağız ama takıldı resepsiyona, gelir şimdi... Rahatsız etmeyelim sizi.”

“Rica ederim buyrun, hem burası hakkında biraz bilgi edinmiş olurum sizden.”

“Gazeteci misiniz? Televizyoncu falan?” diye sordu Rafet merakla.

Handan güldü. “Yok yok... Bu civara taşınıp yerleşmeyi düşünüyorum ama yıllar önce bir kez gelmişim, aslında hiç bilmiyorum buraları.”

Rafet hayal kırıklığına uğramıştı. “Haaa... Yani İstanbul’dan çok geliyorlar. Yazılar yazıyorlar gazetelere dergilere falan. Sonunda bizim otele de biri geldi sandım.”

“Yok ben gazeteci değilim maalesef.”

“Olsun n’apalım?” Duraksadı. “Tek başınıza mı yerleşeceksiniz? Yani... Eşiniz veya anne babanız?”

“Bir başıma,” dedi Handan gülümseyerek.

Bu sırada garson gelip bir isteği olup olmadığını sorunca Rafet torununa ve kendine kahvaltı hazırlanmasını istedi.

*

Aysel mutfaktaki masaya çok güzel bir kahvaltı sofrası hazırlamıştı. Zilin çaldığını duyunca ekmek kesmeyi bırakıp kapıya koştu. Gelen yan komşusu ve en samimi arkadaşı Nurcan’dı. Elli üç yaşında, kumral, ela gözlü, Aysel’den biraz daha kısa ve azıcık kilolu bir kadındı. Kalkık burnu, sol yanağındaki harika gamzesi, pürüzsüz cildiyle yüzü gerçekten çok güzeldi.

“Günaydın...” dedi Aysel coşkuyla.

“Ne iyi ettin de çağırдың kahvaltıya, pek başım ağrıyor bugün,” dedi başına çember sarmış olan Nurcan ve beraberce mutfaka geçip oturdular.

“Bizimki yine sabahın köründe gitmiş, sanki kahve değil kocaman bir mağaza işletiyor.”

Arkadaşı da şikâyetçiydi. “Amaaan hepsi aynı... Benimki emekli oldu da yanımda mı oturuyor? Kahvaltıdan sonra çıkıp akşam yemeğinde geliyor eve... Sonra da televizyonda maç seyrediyor. O bitiyor maç kavgalarını seyrediyor. Boş veeer, hep aynı.”

Aysel lokmasını çiğnerken aradaki farka dikkat çekti. “Sen en azından çocuklarını görüyorsun arada bir. Bizimki gibi çekip gitmedi dünyanın bir ucuna. Yüz kere dedim şu çocuğa bir iş aç şurada!”

Nurcan bu konuda Uğur’u suçlayamazdı. “Kız ama öyle deme bak, geçen yıl geldiğinde bizimki senin oğlanla kahvede konuşmuş, kendisi gelmek istemediğini söylemiş. Kanada’da işi gücü iyi besbelli.”

“Aman be Nurcan, sen de bi tuhafısın, buz gibi memlekette iyi mi olunur? Ben biliyorum, o babasına içerledi de gitti oralara... Sonra da memnunum diyor tabii.”

Bu açıklamayı mantıklı bulan Nurcan, “Ahhh ahhh, besle büyüt okut çile çek, böyle çekip gitsinler,” dedi. “Senin bir tane de yanında yok, e benim iki tane, yine yanımda yok.”

“Ama seninkiler burada, canın çekti mi atlar otobüse gider görürsün, ben n’apayım? Hem senin torunun da var.”

Nurcan çayını içerken başını salladı. “Doğru diyorsun.” Gururla ekledi: “Anneanne oldum ben.”

Aysel bu saptamayla uğradığı haksızlığı bir kez daha derinden hissetti. “Ama bu yaz elimden kaçamayacak. Bu sefer hayır diyemeyeceği bir kız buldum!”

“Demeee! Kim kız, ben niye bilmiyorum?” diye sordu Nurcan gözlerini kocaman açarak.

Aysel bu önemli açıklamayı ağırdan almak istiyordu. “E dün sen erken kalktın yemek yetiştireceğim diye.”

“Nazlı Hanım’dan mı?”

“Hıı... Senden sonra İstanbul’dan torunuyla bir arkadaşı geldi. Torunu mühendismiş bir şirkette ama kara kuru bir şey, Taylanıma olmaz!”

Nurcan hemen onayladı. “Oğlun da pek yakışıklı şimdi Allah için... Olmaz tabii öyle kara kuruyusa... E kimi buldun yaaa?”

Aysel bu önemli bilgiye gereken vurguyu yaparak konuştu. “E arkadaşını tabii... Adı Eylül. Aman bi boy pos, bi kaş göz, görme gitsin! Pek de kibar... Aslen Sivaslılarmış ama doğma büyüme İstanbullu. Anası babası da okumuş insanlar, pek malları mülkleri yok ama bizde çok nasılsa. Ceren’le liseden beri arkadaşlarmış... Ceren de Nazlı Hanım’ın torunu işte.” Durup ona baktı ve tam dediklerinin anlaşılmadığını düşünürken arkadaşının sorusunu duyup rahatladı.

“Eeee? Eylül de mi mühendis?”

“Yok, bankacıymış. İşletme mi ne bitirmiş, tahsili Taylan’a denk yani... E güzelliği de öyle!” Müthiş bir buluş yapmış edasıyla gülümseyerek sordu: “Geriye ne kalıyor?”

Nurcan hemen cevap verdi. “Onları tanıştırmak... Ama bu nasıl olacak? Taylan en çok bir aylığına geliyor yazın, onun da yarısında yok. Hep bir yerlere gidiyor arkadaşlarıyla?”

Aysel söyleyeceklerinin anlaşıldığına emin olmak istiyordu.. “Benim bir planım var... Bak şimdi...”

*

Salonda Handan, Rafet ve Atlas’tan başka kimse kalmamıştı. İki kadın sohbet ediyor, çocuk da yerde arabalarıyla oynuyordu.

“İşte buralar kısaca böyle ama tabii benim gözümden. Belki sen benim kadar sevmezsin...”

Handan ona minnettardı. “Verdiğiniz bilgiler için gerçekten teşekkür ederim. Şimdi benim keşfe çıkma zamanım.”

“Rastgele,” dedi kadın elini sallayarak.

Handan yerde oynamakta olan Atlas’ın saçlarını karıştırdı. “Görüşürüz Atlas.”

Çocuk kafasını kaldırmadan cevap verdi. “Görüşürüz Handan.”

*

Kahvede beş-altı masa doluydu. Kimi gazete okuyor, kimi sohbet ediyor, kimi tavla oynuyordu. İçerideki bir masada da tek başına oturmuş kitap okuyan yaşlı bir adam vardı. *Erkan Oğur*'un söylediği türkü duyuluyordu hafifçe: *Bugün ben bir güzel gördüm...*

Tavla oynayan adamlardan biri içeri doğru seslendi: "Melih, iki orta kahve getir oğlum buraya."

"Hemen geliyor Kazım abi." Bardakları yıkayan çocuğun yanına gitti. "Mete, sen onları bırakıp iki kahve yapsana, ben on beş dakikalığına kaçacağım."

"Yine mi? On beş dakika der bir saatte gelersin... Bak usta gelirse kızar biliyorsun!"

"Usta ancak öğleden sonra gelir. N'apalım oğlum? Başka zaman mı var? Sokakta anası babası hep yanında. Herkes gitmiş evden şimdi, çocuğu da uyutmuş, bir beş dakika görüp gelicem lan."

Mete liseden geçen yıl mezun olmuştu, üniversite sınavlarına hazırlanıyordu ve birkaç aydır hafta içi Uğur'un yanında çalışıyordu. Melih'in gizli kapaklı işlerine ortak olmaktan da her seferinde endişe duyuyordu. "Dikkat et abi, bir gün yakalanacaksınız, kızı da işten kovduracaksınız, ondan sonra babası ölüyorum desen vermez sana..."

"Bir şey olmaaz, beş dakika görüp geleceğim."

"İyi, git hadi ben idare ederim ama öğleden sonra da sen beni idare et bak, bir sürü testim var."

"Tamam tamam, ayıpsın. Hadi eyvallah."

Mete kahveleri fincana koyarken elinde bir kitapla elli beş yaşlarında bir adamın kendisini beklediğini fark etti..

"Mete oğlum ben bu kitabı çok sevdim. Bu yazarın başka kitabı da var mı?"

"Allah Allah... Burası şehir kütüphanesi mi Eşref amca? Bak işte kitaplığa, ne var ne yoksa oradal!"

O sırada başka bir masadan, "Mete oğlum buraya iki çay," diye bağırdılar.

"Ben bulamam oğlum, al şunu kayıttan düş de bana aynı yazardan başka kitap ver."

"Hey Allah'im..." diye söylendi Mete kahveleri götürürken. "E iyi bekle de servisi bitirip bakayım."

*

Handan yola çıkmadan evvel özenle seçip kaydettiği parçaları dinleyerek, etrafa baka baka sokaklarda yürüyordu. O sırada çalan *Londra Osmanlı Sarayı Müziği Akademisi* kaydı olan *Sultan V. Murat - Valse in E flat* adlı parça, bahçelerden fışkıran renkli çiçeklerle birleşince, ışıltıyla gülümsemesine neden oldu.

Bir emlak ofisi bulmayı düşünüyordu ama yol boyunca iki tane sahibinden kiralık ev görünce iyice dolaşması gerektiğine karar verdi.

Sekiz-dokuz yaşlarında, biri esmer biri sarışın, çırpı bacaklı iki kızın iple çinçon oynamaya çalıştığını görünce durup onları izlemeye başladı uzaktan.

Bu oyunu oynamak için bağlanmış bir bacaklarına geçirerek sırası olan kişiye zıplaması için ipten bir dikdörtgen oluşturacak iki kişiye ihtiyaç vardı. Başka arkadaşları olmadığından kızlar ipi bir taşın etrafına sarmışlardı ama ipin epeyce zorluk çıkardığı belliydi.

Handan biraz daha yaklaşınca bir arkadaşlarının oyuna gelmemesinden yakındıklarını işitti.

"Dün yenildi diye çıkmıyor bugün."

"Belki de ödevi çoktur."

"Yalan söylüyor," dedi iyice gerilmemiş olan ipin üstünde sekmekte zorlanan kız.

"Ben de katılabilir miyim?" diye sordu Handan. "Böyle pek olmamış gördüğüm kadarıyla."

Kızlar şaşkınlıkla onu şöyle bir süzdüler. "Oynamayı biliyor musun?"

"Tam olarak bilmiyorum, biz küçükken sadece..." Elleriyle ipi omuzlarında çeviriyormuş gibi yaptı. "Böyle atlıyorduk." Gülümsedi. "Bizden sonrakiler daha akıllıydı galiba. Onlar buldu bu oyunu."

"Bilmiyorsan nasıl oynayacaksın?" diye sordu diğer kız bu sefer sabırsızlıkla..

“Ben öğrenene kadar ipi açayım, siz ikiniz oynayın. Öğrenince ben de oynarım ama sıram gelince... Olur mu?”

Kızlar sevinçle başlarını salladılar. “Olur o zaman!”

Handan çantasıyla hırkasını yandaki bahçenin duvarına koyup esmer kızla birlikte ipi gerince diğeri neşeyle zıplamaya başladı.

*

Aysel evi temizliyordu. Televizyonun tozunu alıp telefonun durduğu büfenin tozunu almaya başladığı sırada aklına bir şey gelince ahizeyi kaldırıp bir numara çevirdi. “Alo!”

“Buyur yenge.”

“Uğur Bey’i verir misin bana Melih.”

“Ustam yok.”

“Usta değil Melih kaç defa söyledim... Uğur Bey diyeceksin!”

Melih özür diledi. “Ağzım alışmış yenge kusura bakma... Uğur Bey yok.”

“Nerede?”

“Akşam kaza yaptık ya, arabayı tamir ettirmeye sanayiye gitti ama az sonra gelir herhalde, epey oldu gideli.”

Aysel telaşlandı. “Kaza mı? Ne kazası?”

Melih pot kırdığını anladı ama artık çok geçti. “Şey... Dün akşam mal getirirken oldu. Arkadan bir araba çarptı da... Siz bilmiyordunuz galiba?”

“Hayır bilmiyordum!” Duraksadı. “Neyse... Ben onu cep telefonundan ararım.”

“Cebini de burada unutmuş yenge, kasanın yanında.” dedi Melih çekinerek. “Ben söylerim gelince aradığınızı... Arar sizi.”

“Hem de hemen arasın Melih! Hemen!”

Arkadaşının telaşla telefonu kapattığını gören Mete, “N’oldu?” diye sordu.

Melih sıkıntıyla başını salladı.

Aysel ise sinirle toz almaya devam ederken söyleniyordu. “E ben sana sormaz mıyım bunun hesabını Uğur Bey? Her şeyi sakla sen benden, her şeyi! Günün nasıl geçti diyorum, hep aynı şeylermiş! Akşama kadar tavla şıkırtısıymış... E ben sana göstermez miyim? Yemek memek yok sana bugün! Aç kal da aklın başına gelsin! Madem çırağının bildiğini ben bilmiyorum, aç kal da gör gününü sen! Karından her şeyi saklamak neymiş gör!”

*

Handan yürümekten yorgun düşünce deniz kıyısında bir balıkçı lokantasına oturmuştu. Denizi seyrederek iştahla balık ve salata yiyordu. Nefis zeytinyağı, nar ekşisi ve limonla soslanmış marul, domates, mor lahanaya, havuç, nane, roka ve mısır karışımına çatalını batırırken, anımsadı:

Güneş’le bir lokantada oturmuş bir yandan yemek yiyorlar bir yandan da tartışıyorlardı.

“Evet, doğru söylüyorsun, hoşlandım Cihan’dan aslında, ne var bunda?” dedi Güneş çaresiz bir halde durumu kabullenerek.

“E kızım neden istemiyorsun, neden o zaman? Anlamıyorum!”

“Ben senin gibi değilim ki Handan... Biri beni üzdüğünde gerçekten üzüyor yani. Anlıyor musun? Haftalarca aylarca sorguluyorum kafamda, niye böyle oldu, neden bunu dedi, niye şöyle yaptı diye...”

“İyi de kendi kendini saklıyorsun Güneş.” dedi Handan arkadaşının bu tavrını saçma bularak.

“Biliyorum ama öyle... Bu da böyle bir insanmış deyip kesip atamıyorum senin gibi, o beni üzüyor, ben daha çok üstüne düşüyorum. Ben üstüne düştükçe o daha fazla üzüyor. Salak bir döngünün içine giriyorum.” Omzunu silkti.

“Madem bu böyle kendimi değiştirmeliyim diye düşünmüyor musun hiç? Her boşuna giden erkeği reddedersen ne olacak onu anlamıyorum?” dedi Handan ikna edici bir ses tonuyla.

“Bilmiyorum...”

“Belki de kendini değiştirmeye hazır değilsin benüz?”

“Muhtemelen...” dedi Güneş gözü salataya takılarak. “Belki de kimseyle çıkmak istemeyişimin sebebi salata.”

“Salata mı?” diye sordu Handan şaşkınlıkla.

“Evet salata!”

“Ay of! Ne diyorsun?!” dedi Handan sabırsızlıkla.

“Bak şimdi ben bir erkekle çıkınca çok üzülüyorum ya?”

“Eeee?”

“Yediğim salatanın tadı kaçıyor.” Muşık bir ifadeyle konuşmaya devam etti. “Hiçbir erkek...” Salatadan bir çatal aldı. “Böyle güzel bir salatayı lüpletme hakkımı elimden almasın istiyorum... O yüzden sevgilim olmaması daha iyi!” Çatalı ağzına götürdü ve zevkle lokmasını çiğnedi. “Hmmm...”

Handan başını iki yana sallayarak çaresizce gülümsedi. “Hangimiz daha deli acaba?”

Handan’ın bakışlarını tabağa dikip durduğunu gören garson, “Salatada bir sorun mu var?” diye sordu. “Beğenmediniz mi?”

Handan boğazını temizleyip bu tuhaf durumunu açıklamaya çalıştı. “Yok... Yok bir sorun... Öyle dalmışım sadece... Salata çok güzel! Hatta bir tane daha rica ediyorum, bu bitiyor da.”

“Tabii efendim.”

*

Rafet bol bir pantolon giymiş, torunuyla otelin bahçesinde top oynuyordu. Atlas’ın iki taş koyarak yaptığı küçücük kalede kaleciydi.

Atlas dört-beş metrelik mesafeden topa vurup gol atınca camı sıkılarak yüzünü buruşturdu. “Offf ya babanne, kaleyi küçücük yaptım, yine kurtaramıyorsun!”

“E futbola yeni başladım ben ondan. Daha öğreniyorum.” dedi Rafet savunmaya geçerek.

“Hep gol yiyorsun ama...”

“Hep gol yiyordum! Demin kurtardım ya bir tanel!”

O sırada yanlarına Atlas yaşında bir kızla Rafet’ten azıcık daha genç bir kadın geldi. Rafet bu gelişiy futbolun kurtuluş olarak gördüğünden ziyadesiyle sevindi. “Hoş geldin Ayşen Hanım!”

“Hoş bulduk, şöyle bir uğrayayım dedim, Temmuz için yer ayırtacağım, görüncem aradı da arkadaşları gelecekmiş. Ben de havayı güzel görünce telefon etmekten vazgeçip Bengü’yü de aldım geldim.”

“İyi ettin, pek iyi ettin... Benim kaleciliğimi beğenmiyor Atlas Bey.”

Çoktan oyun oynamaya başlayan çocukları görebilecekleri bir masaya oturdular gülümseyerek.

“Çiçeklere dikkat edin!” diye bağırdı Rafet çocuklara ve garson gelince hemen orta şekerli iki kahve istedi.

“Yer var değil mi?”

“Var var... Eeee n’apıyorsun epeydir görünmedin?”

“Aman n’apayım be Rafet abla. Bildiğin gibi hâlâ... Ayrılmasınlar diye bir kızın bir damadın nabzına şerbet veriyorum. Kız affetmiyor, damat alttan almıyor, ne olacak böyle bilmem. Çok sıkılıyor çok. Bir ay oldu konuşmuyorlar aynı evin içinde!”

Rafet bir kakhaha patlattı. “Ayol dert ettiğin şeye bak, bizimkiler dört yıldır hiç konuşmuyorlar ya!”

“Doğru diyorsun ama ben dert ediyorum işte, keşke senin gibi olsam.”

“Hiiiııı çocuk için paşa canımı üzmem. Bir-iki gittim, konuştum ettim... Baktım dinleyen yok, durmadan kavga, aldığım gibi geldim Atlasımı. Eşşek kadar insanlar! Yesinler birbirlerini... Hoş artık kavga ettikleri de yok... Ayrıldıkları da yok... Ne yaparlarsa yapsınlar!”

“Ama ben Bengü’yü çekip alamam ki. Bir başıma değilim ki.” dedi Ayşen derin bir iç çekerek.
“Haklısın ama sıkma canını.Ömür dediğin bir gün, o da bugün demişler. Bak durmadan tansiyonun fırlıyor...”

Kahvesinden bir yudum aldı Ayşen. “Elimde olsa...”

“Elinde... Elinde... Uğramayıver onlara...” dedi Rafet ona güç vermek istercesine.

“Öyle mi yapsam?”

“E öyle yap tabii! Hiç gitme... Söyle, istediğinde Bengü’yü onlar sana getirsin. Hiç değilse gözün görmez, kulağın duymaz, için rahat eder. Tansiyonun da fırlamaz! Torun seveceğiz diye surat mı çekeceğiz bu yaşta?”

“Doğru valla...”

*

Uğur dışarıda oturanları selamlayarak kahveye girdi.

Melih *Erkan Oğur*’un *Bülbülüm Altın Kafeste* türküsünü mırıldanarak bardakları yıkıyordu. Uğur’un geldiğini fark edince kasaya geçmesini bekledi, sonra da yanına gidip kimsenin duymayacağı sesle, “Usta sanırım ben senin başını derde soktum,” dedi sıkılarak.

“N’oldu oğlum?”

“Yenge aradı, ben de arabayı tamire götürdüğünü söyledim.”

“Önemli değil,” dedi Uğur sakın bir şekilde. “Sen bana şöyle demli bir çay ver.”

“Hemen ustam ama yenge çok kızdı, hemen beni arasın dedi.”

“Ararım telaş etme, hadi işine bak sen.” Cep telefonunu çıkardı. “Merhaba Handan Hanım, ben Uğur, dünkü kazadan.”

“Buyrun Uğur Bey,” dedi Handan yürümeye devam ederek.

“Bugün kaza raporunu aldım da size nasıl ulaştırayım?”

“Çakıl Otel’de kalıyorum, şu anda dışarıdayım ama akşamüstü dönerim, orayı biliyor musunuz?”

“Rafet Hanım’ın oteli,” dedi Uğur başını sallayarak. “Tamam, ben oraya uğrarım, sizi bulamazsam Rafet Hanım’a iletirim.”

Handan kazanın tamamen aklından çıkmış olduğunu fark etti. Kendi arabasında çok zarar yoktu ama sonuçta yeniydi. Raporu alınca aracı servise götürse iyi olurdu, en yakın servis İzmir’de miydi acaba?

“Kaç lira zarar varmış usta?” diye sordu Melih.

“Var işte biraz.”

“Ustam yanlış anlama da şimdi o parayı sigorta verecek ama iki gün sonra bu kazaya bağlı başka arıza çıkacak, demedi deme.”

Uğur onun çabuk öfkelenmesine, söylenmesine alıştı ama bu konuyu kapamak istiyordu artık. “Melih, yanlış anlaşılacak istemiyorsun öyle mi?”

“Evet”

“O zaman doğru şeyler konuşsan nasıl olur?”

“Ustam ben senin cebini düşünüyorum,” dedi Melih bozularak.

“O zaman işini iyi yap.” Vurgulayarak ekledi: “Kaytarmadan yap!”

Melih bakışlarını bir masadan boşları toplayan Mete’ye çevirdi öfkeye kapılarak ve çabucak kendini savundu. “Ustam sadece yarım saatliğine gittim... İşim acil olmasa gitmezdim, ne zaman ne dedi Mete sana bilmiyorum ama yarım saatte geri döndüm zaten!”

“Hmmm... Demek ben yokken bir yere gittin sen?” diye sordu Uğur sakın ama meraklı bir ifadeyle.

Melih şaşkınlıkla ona bakarken ustasının bir şey bilmediğini anladı.

Uğur kaşlarını kaldırdı: “Hadi anlat bakalım, nereye gittin?”

*

Girdiği emlak ofisinde çalışan kız Handan'a bakarak gülümsedi, tam bir şey söyleyecekken emlakçı adam monitörden başını kaldırmadan konuştu. “Hasan oğlum para yok dedim telefonda, Türkçen kıt mı? Hadi yaylan şimdi!”

Kız hemen araya girdi. “Hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk.”

Adam şaşkınlıkla toparlanıp Handan’ın elini sıktı ve abartılı bir nezaketle konuştu. “Efendiim hoş geldiniz. Kusura bakmayın, komisyonculardan biri sandım sizi... Hem havadan para kazanıyor hem de insanı bunaltıyorlar. Buyrun oturun. Ben Tayfun, sekreterimiz Seda.”

Gösterilen koltuğa oturan Handan hemen konuya girdi. “Ben de Handan. Bu civarda kiralık veya satılık bir ev arıyorum.”

“Aman efendim ne güzel bir karar... Nereden geliyorsunuz? Hangi güzel rüzgâr attı sizi buraya?”

“Elinizde kiralık ya da satılık ne tür evler var acaba?” diye sordu Handan adama aldırmayarak. “Fiyatlar hakkında da bilgi edinmek istiyorum.”

“Sizin ne tür bir ev istediğinize bağlı.” Ciddileşmişti ama nezaketi de elden bırakmadı. “Bu arada size ne ikram edelim? Çay? Kahve? Soğuk bir şey?”

“Teşekkürler bir şey almayacağım. Müstakil bir ev istiyorum, bahçesi de olmalı. Ev çok büyük olmasa da olur ama bahçesi çok küçük olmasın mümkünse.”

“Kızım elimizde bu tür bir ev var mı?”

*

Aysel ve Nurcan, Nurcan’ın evinde, mutfakta yaprak sarıyorlardı.

Aysel nefes almadan konuşuyordu. “Ben de temizliği yarım bıraktığım gibi attım kendimi sokağa! Bi çarşıda dolandım buraya geldim. Bilemedim ne yapacağımı... Öyle sinirliyim ki Nurcan! Diyorum sana! Öldürecek bu adam beni beyin kanamasından bir gün... Pat diye düşüp kalacağım bir gün sınırdan!”

Nurcan kalkıp elini sildi ve bir bardağa su doldurdu. “Anacım şunu bi iç önce, bi sakinleş. Sen çok öfkelenmişsin bu sefer ama bu yeni bir şey değil ki... Bizimkiler böyle hep.” Çaresiz bir tonda sözlerini sürdürdü. “N’apacaksın? Biliyorsun, benimki de görümceme beş bileziğimi vermiş bana sormadan danışmadan... Kaç gece kavga ettim. Ne geçti elime kendimi üzmemekten başka? Ben söyledim ben dinledim, cevap bile vermedi.”

“Benim kocam bana bunu yapamaz Nurcan. Bu bana yapılmaz! Canı çıktıydı beni almak için anasının... Ben kimseye benzemem!”

“Ne demek istiyorsun Ayselcim? Senin kocan senden bir şey saklayamaz da benimki benden saklar mı yani?”

Aysel yanlış konuştuğunu fark ederek yumuşadı. “Tabii öyle demiyorum ama Uğur ve Rıza farklı... Allah’ı var şimdi, benim altınlarıma falan hiç dokunmaz Uğur.”

“Mesele altın mı şimdi? İkisi de bize yaptıklarını söylemiyor işte...” dedi Nurcan bu kez kızgın bir ses tonuyla.

“Doğru ama ben ona yapacağımı biliyorum... Bu kaçınıcı!”

“Ne yapacaksın?” diye sordu Nurcan inanmaz bir tavırla.

“Bundan sonra yemek yapmayacağım!”

Nurcan söyleyeceklerini şöyle bir tarttı kafasında. “Aysel kusura bakma da o kadar okudum ettim, liseyi bitirdim diye övünürsün ama...”

“Aması ne?”

“Bulduğun fikir çok kötü.”

“Niye?”

“Anam sen bu adamın eve geç gelmesinden, seninle konuşmamasından dertli değil misin?”

“Evet?”

“E sen yemek yapmayınca n’olacak? Dışarıda yiyecek, daha da geç gelecek. Yazın bir sürü yerli yabancı turist kadın... E adam da zengin...” Kulağını çekip parmağını masaya vurdu. “Şeytan kulağına kurşun!”

“Uğur öyle bir şey yapar mı?” Yok canım diye düşündü. “Ne bileyim, onca kavga ettik, hiç yapmadı.”

Nurcan kendinden emin bir ifade takındı. “Bu erkekler yaşlandıkça şaşırır yolunu, ayazda kalırsın!” Kaşlarını kaldırarak sözlerini noktaladı. “Dost acı söyler.”

“Hayır. Uğur benim üstüme gül koklamaz... Değerimi bilir,” dedi Aysel hemen savunmaya geçerek. “Bence benimle çok sohbet etmemesinin nedeni... Tahsil farkımız... Onun ilkokul mezunu olmasından hep. Kaldıramıyor!”

“Aman Aysel, hep aynı şeyi deyip duruyorsun. Nereden çıkarıyorsun bunları, sanki sen de Avrupalarda Amerikalarda üniversite bitirdin. Ha ilkokul ha lise... Ne farkı var?”

“Bizim zamanımızda fark vardı, unuttun herhalde...” dedi Aysel saçlarını geriye atarak. “Anası boşuna mı okumuş kız diye tutturduydun...” Düşünceli bir ifadeyle yaprak sarmaya devam etti. “Peki söyle o zaman böyle bir derdi yoksa neden kahveye kitaplık kurdu bakalım?” Arkadaşından cevap gelmeyince haklı olduğunu anlayıp soruyu kendi cevapladı. “Okuyamadığından... Yanımda hep ezik kaldı Uğur... Ben kocamı bilmez miyim?”

Bu açıklamaya aklı pek yatmayan Nurcan konuyu değiştirdi. “Peki şimdi ne yapacaksın, onu söyle...”

*

Akşamüstüydü. Handan otele dönmüş, Rafet Hanım ile bahçedeki masada oturmuş sohbet ediyordu. “Atlas nerede?”

“Uyuyor, çok koşturdu, baktım lobideki koltuklara seriliyor, yatırdım hemen.”

“Ben de epey dolaştım bugün.”

“Çay içer miyiz? Özel kurabiyelerimden de var,” dedi Rafet samimi bir şekilde. “Emin ol dünyada bir tanel!”

“Bayılırım!” Kadın içeri girince bahçedeki çiçekleri, ağaçların arasında oynayan kedileri seyretmeye koyuldu.

“Tamam, gelir birazdan,” diyerek geri döndü Rafet. “Yerleşmeye karar verdin mi?”

Handan gülümseyerek başını salladı. “Kesinlikle.”

“Ev buldun mu?”

“Bir emlakçıyla iki ev gezdim aslında ama istediğim gibi değildi. Ev bulana kadar buradayım yani.”

“Memnuniyetle.”

Bu sırada çay ve kurabiye getiren garson aşçı üniformalı bir adamla birlikte yanlarına geldi.

Uzun boylu, yakışıklı, açık kumral tenli adam oldukça telaşlıydı. Bir an için bakışları Handan’a takıldıktan sonra Rafet’e dönerek sordu: “Rahatsız ediyorum ama mutfakta bir problem vardır.”

Garson servis yapıp gidince Rafet sağ tarafındaki sandalyeyi çekip, “Gel Yannis gel, otur oğlum...” dedi. “Seni konuğumuz Handan Hanım’la tanıştırayım.”

Yannis gülümseyerek genç kadının elini sıktı. “Nasilsiniz?”

“Teşekkürler, siz?”

“Teşekkürler,” dedi Yannis otururken.

“Yannis bizim şefimiz, aynı zamanda benim ortağım.” Gülümsedi. “Otel ikimizin yani... Fakat mutfak kısmından tamamen o sorumlu... Eskiden Atinalıydı, artık Foçalı...”

“Sabahki güzel kahvaltı sizin eserinizdi demek, elinize sağlık.”

“Afiyet olsun.”

“Problem nedir Yannis?”

“Aksam için grup var. Yirmi bes kişi. Yemekler yarım kaldı, firin bozuldu.”

Yannis konuşurken Handan onu gülümseyerek dinledi, yabancıların Türkçe konuşması hep hoşuna giderdi.

Rafet kalkıp içeri giderken söyleniyordu. “Eyvah eyvah... Hemen arıyorum Necati ustayı...”

Yannis ve Handan ne konuşacaklarını bilemeden birkaç saniye oturdular.

Bu sırada Handan sırf bir şey yapıyor olmak için kurabiyelerden birini ağzına attı ve çiğnemeye başladığında ağzına yayılan tada şaşırıp, “Hmmm... Nefiss... Cidden nefiss...” dedi kafasını sallayarak. Yıllar evvel bir arkadaşının Danimarka’dan getirdiği muhteşem kurabiyeleri anımsadı ama bu onlardan bile güzeldi. Bir tane daha alırken övgüyle sözlerine devam etti. “Bu gerçekten şimdiye kadar yediğim en güzel kurabiye!”

Yannis başıyla onaylayıp gülümsedi. “Bence de!”

“Elinize sağlık!”

Yannis hemen itiraz etti. “Yooo yooo, bunları ben yapmadım. Rafet ablanın tarifi... Bazen yapıyor ama kimse bilmiyor tarifi, saklıyor... Ben de bilmiyorum.” Gülerek ekledi: “Deniyorum ama aynısı olmuyor.”

Rafet geri döndü ve yerine otururken, “On beş dakika içinde gelecekler Yannis,” dedi. “Kurabiyemi nasıl buldunuz bakalım?”

“Muhteşem! Tadına inanamadım desem?”

*

Televizyon açıldı. Aysel nefis bir sofrayı hazırlayıp makyaj yapmış, üzerinde de siyah gül desenleri olan gece mavisi bir elbise giymişti.. Sofraya yerleştirdiği mumları yakmış, büfenin üzerine de raki, bira, şarap koymuştu. İçkilere bakarken hangisini içmek isterse artık diye geçirdi içinden.

*

Hava kararıyordu. Handan, Rafet ve Uğur sandalyelerini denize çevirmiş bahçede oturuyorlardı. Atlas da masadaydı ve konuşmaları takip ediyordu.

“Ben de bugün arabanızı gördüm, aklımdan geçti, bu yolda mı oldu daha önce mi oldu diye soracaktım ama unuttum.”

“İşte böyle oldu maalesef,” dedi Handan.

“Ben müsaade alayım artık.” Diğerleri ayağa kalkınca Handan’la el sıkıştı ve anlaşmalarını netleştirdi. “O zaman söylüyorum, sizin arabayı da sabaha alsınlar.”

“Çok teşekkür ederim,” dedi Handan rahatlayarak. Menemen’de Uğur Bey’in tanıdığı iyi bir usta tamir edecekti arabasını, yani servis için İzmir’e gitmesine gerek kalmamıştı.

“Rica ederim, Rafet Hanım’ı da görmüş oldum sayenizde,” dedi Uğur.

“Beklerim yine Uğur, Aysel Hanım’ı da al gel, arayış çok açtınız.”

“E malum, kıştı... Artık yavaş yavaş...” Atlas’ın yanağından bir makas aldı gülümseyerek. “Kocaman olmuşsun sen de Atlas!”

Çocuk derhal itiraz etti. “Kendi başıma dolaşmaya çıkamıyorum daha!”

“E daha ona var,” dedi Uğur gülümseyerek ve hoşça kalın diyerek ayrıldı.

“Yemekten evvel, eşyaları çıkarmak ve dinlenmek ister misiniz biraz?” diye sordu Rafet genç kadına.

“Çok iyi olur.” O sırada esen rüzgârla ürperip kollarını ovuşturdu. “Üşüdüm biraz.”

“Bilmukabele!” dedi Atlas da aynı şeyi yaparak. Handan’la Rafet kahkahayı basınca ciddi bir ifade takınıp sordu: “Neden güldünüz?”

“Böyle bir durumda bilmukabele denmez. Komik oldu,” dedi Handan sevecen bir şekilde gülümseyerek.

“Niye?” diye sordu. “Bilmukabele, aynısı demek...”

Rafet kendini suçlu hissederek Handan’a baktı.

Handan çocuğun elini tutup otele doğru yürürken açıklamaya başladı. “Hmmm... Açıklama biraz yanlış ya da eksik olmuş galiba. Şimdi bilmukabele kelimesi...”

*

Uğur yemek için her zamanki saatte eve geldi, terliklerini giyip salona geçtiğinde ise şaşırarak karısına seslendi: “Ayseeel...”

“Geldim geldim...” dedi kadın parfüm sıkıp yatak odasından çıkarken. Koltuğuna kurulmuş olan Uğur’u görünce sordu: “Beğenmedin mi sofrayı?”

“Beğendim, güzel olmuş...” dedi adam sakın bir şekilde. “Hayırdır? Neyi kutluyoruz?”

“Hiçbir şeyi... Öyle içimden geldi.”

“Peki, başlayalım mı? Çok acıktım.”

“Tamam, çorba alır mısınız?”

“Çok iyi olur. Ben ellerimi yıkayayım.”

Kocasını yıkarken Aysel çorbayı özenle tabaklara koydu. Yemeğin sonunda küçük de olsa bir iltifat bekledi gülümseyerek, fakat Uğur masadan kalkıp kumandayı eline aldı ve bir haber kanalı açıp izlemeye koyuldu.

O sırada Nurcan ve kocası akşam yemeğini bitirmek üzerelerdi. Nurcan’dan birkaç yaş büyük, orta boylu, biraz şişman, bıyıklı ve esmer bir adam olan Rıza tabağını kaldırarak sordu: “Sarma çok güzeldi ellerine sağlık, yarına kaldı mı? Seviminki gibi neredeyse.”

Görümcesi Sevim’den de, yıllardır onunla mukayese edilmekten de hiç hoşlanmayan Nurcan bozulduğunu belli etmemeye çalışarak, “Kaldı kaldı,” dedi.

“Aman iyi... Tıka basa yedim ama aklımda kaldı gerisi.”

“Afiyet olsun. Aysel’le sardık bugün. Onun da canı burnunda.”

“Hayırdır?”

“Amaaan işte Aysel. Uğur’a kızmış yine.”

Adam bir an önce televizyonun karşısına kurulmak isteyerek, “Olur böyle şeyler,” diyerek geçiştirdi konuyu.

Nurcan kocasının soru sormamasından rahatsız olmuştu. “N’olduğunu bilmiyorsun ama bu sefer!”

“Bu sefer n’olmuş?”

Nurcan önemli bilgiyi hemen kocasına aktardı. “Uğur Aysel’in diplomasını kıskanıyor ve kadına işkence ediyormuş!”

O sırada içtiği su boğazına kaçan Rıza gülererek, “Ne, ne, ne, nee?”

*

Tahsin cep telefonunu sehpaye bırakınca Emel dudaklarını gererek sordu: “Ulaşılmıyor değil mi?” Kocasının hayır anlamında başını salladığını görünce sinirlendi. “Sorumsuz işte. İnsan bir arar, ne yaptı ne etti anlatır değil mi? Tabii biz kim oluyoruz ki? Ben doğurmadım çünkü onu!”

“Yahu dün aradı, vardım, otele yerleştirdim dedi ya kız...” diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı Tahsin.

“Bugün de arasa n’olur? Ne yaptı, ne yedi ne içti orada? Aç mıdır açıkta mıdır nereden bileceğiz?”

“Açsa idare eder de, açıktaysa bir koşu gidip üstünü mü örteceksin?”

“Giderim tabii,” diyen Emel acıklı bir tonla sözlerine devam etti. “O benim tek çocuğum.”

“E sen de haklısın tabii, benim beş çocuğum daha var,” diye cevap verdi Tahsin alayla..

Emel dönüp televizyonun sesini açtı, bu arada kendi sesini de yükseltti. “Sen duygusuzsun Tahsin... Erkeksin ve her erkek gibi duygusuzsun!”

*

Handan elinde iki bavulla otelin lobisinden odasına doğru gidiyor, iki otel görevlisi de ellerinde bir yığın kutuyla onu takip ediyordu. Lobide birkaç müşteri, resepsiyonda ise Rafet vardı.

Handan ona dönüp, "Biz odaya çıkıyoruz, biraz sonra yemeğe inirim," derken adamlardan birinin taşıdığı kutulardan ikisi yere düştü. Uçuk mavi renkli uzun bir elbiseyle şapka ve çeşitli takılar yere saçıldı.

O sırada lobideki müşterilerle beraber mutfak tarafından çıkan Yannis de bu sahneye şahit oldu.

"Çok özür dilerim efendim, birden elimden kaydı," dedi görevli mahcup olmuş bir halde.

"Ö-önemli değil," dedi Handan kekeleyerek ve bavulları elinden bırakıp telaşla dökülenleri kutuya yerleştirdi.

Yannis'in tüm bu süre boyunca yere düşen elbiseye büyülenmiş gibi baktığını fark eden Rafet ne olduğunu tam olarak anlamadı ama bir şey söyleme ihtiyacı duyarak, "Kıyafetleri bavullara sığdıramadınız galiba," dedi gülümseyerek. Acaba nişan kıyafeti falan mı, tuvalet gibi bir şeydi diye düşündü ama sormak olmazdı.

Handan gülümseyerek, "Biraz öyle oldu," dedi. "Yemekte görüşürüz."

Yannis'in gözünü bile kırpmadan kendisine baktığını fark edince ona baktı elinde olmadan. Adam kendini toplayıp başıyla selam verdi. Handan da başını hafifçe eğip karşılık verdikten sonra peşinde görevlilerle birlikte lobiden ayrıldı.

Rafet yüzünde beliren anlamadım ifadesiyle ortağına baktı. "Neyse ne... İşimize bakalım."

Yannis hemen konuyu değiştirdi. "Balıklar çok güzel oldu... Sen resepsiyonda duracaksın? Atlas'la yemeğe geleceksin?"

*

Handan kutuları ve bavulları boşaltıp yerleştirmişti. Yemeğe inmek üzereyken cep telefonuna gelen mesajı hemen açıp okudu. Ayça'dandı: **Handan abla, Ankara'yı terk etmişsin :(Beni de :(Neden aramadın? Şimdi Ankara gerçekten bomboş kaldı...**

Handan cevap yazarken düşünceliydi: **Sözleştiğimiz tarihte görüşeceğiz tatlım. Hiçbir yeri ve kimseyi terk etmedim... Yola devam ettim. Seni seviyorum, lütfen hayatı kaybetme :))**

Telefonu çantasına atıp odadan çıktı. Bordo renkli dar bir elbise giymişti, makyajını tazeleyip omuzlarına dökülen sarı saçlarına eliyle rastgele şekil vermişti ve bu haliyle oldukça güzel görünüyordu.

"Oooo çok güzelsiniz Handan Hanım."

"Teşekkür ederim..." dedi Handan gülümseyerek. "Sanırım biraz süslüyüm."

"En iyisi..." dedi Rafet gülerek.

Handan konuyu değiştirdi. "Canlı müzik var sanırım."

"Evet, normalde hafta sonları var zaten ama bugün bir grup geldi İzmir'den. Bir şirket... Yemeklerini her ay burada yaparlar, müdavimlerimizden yani."

"Ne güzel, bu akşam salon kalabalık olacak yani." Ayça'nın mesajını okuduktan sonra kendini bir garip hissetmişti, bu gece kendi başına kalası yoktu doğrusu. İhtiyatlı ama samimi bir şekilde sordu: "Beraber yer miyiz?"

"Resepsiyona sık geleceğim için Atlas'la yemek işini çoktan hallettik. Odaya bıraktım onu..." Gülümsedi. "Günde bir saatlik bilgisayar oyunu hakkını kullanıyor." Onun biraz hayal kırıklığına uğradığını fark ederek ekledi: "Ama siz acıkınca buyrun, ben ara ara size eşlik ederim. Yannis'in balıkları olağanüstüdür, çok seveceksiniz."

"Teşekkür ederim. Biraz bahçede dolanayım ben..." Gülümsedi. "Muhteşem kurabiyelerinizden biraz fazlaca yedim galiba, tıkanımdı."

"Görüşürüz o halde salonda."

Handan otelin etrafında dolaşma niyetiyle bahçeye çıkıp sağ tarafa döndü ama tam köşeye geldiğinde diğer tarafta bir erkeğin telefonla konuştuğunu duydu.

“Yok be oğlum yok, olmayacak. Bana baktığı bile yok. Hayran hayran müdürü seyrediyor. Onunla dans eder herhalde.” Karşı tarafı dinledi bir süre. “Aynen öyle. Yönetici kadrosuna geçmeden farkıma bile varamayacak bu kız benim.” Acı dolu bir şekilde gülümseyerek sözlerine devam etti. “Yok oğlum ya ne üzüleceğim, alıştım zaten!”

Handan geri dönüp otele doğru yürürken kendine kızdı. Neden dinlemişti ki özel bir konuşmayı? Meraklı bir tip olmaması her zaman her ortamda eleştiri konusu olurdu ama işte bu konuşmayı dinlemişti nedense. Adamın sesindeki hüzünden etkilenmişti belki de...

Yemek salonuna girdiğinde hem yemek yiyen grubun hem de diğer müşterilerin dikkatini çektiğini hissedince herkesten uzak bir masaya oturdu. Müzik devam ediyordu. Grup ve diğer müşteriler sohbet ederek yemek yiyorlardı. Gruptaki iki-üç kız dikkatle bir adamı dinliyordu.

Rafet yanına geldi ve sohbet etmeye başladılar. Bu sırada gruptaki kızların gözdesi olan adam sık sık Handan’a bakıyordu.

Genç kadının bundan rahatsız olduğunu hisseden Rafet, “Eeee... Hoş bir kadınsan bu bakışlara da alışacaksın!” dedi gülümseyerek.

“Yok canım,” dedi Handan gülümsemeye çalışarak. Görüntüsünden bahsedilmesinden çocukluğundan beri utanırdı.

“Hoş bir gruptur bunlar, hepsi aynı şirketten. Sarışın kızı görüyor musun?”

Handan çaktırmadan baktığında masada birkaç sarışının oturduğunu gördü. “Hangisi?”

“Ağzı açık ayran delisi gibi müdürü izleyen... Müdür de sana ağzı açık ayran delisi gibi bakan adam.”

Handan güldü. “Evet gördüm.”

“İşte o kız hayatta gördüğüm en aptal kızlardan biri!” Handan bir yorum yapmayınca gülümseyip kızgın bir tonla konuşmasını sürdürdü. “Yahu sen ne kadar meraklı bir insansın... Niye del! Bir soru sor! Şurada rahat rahat bir dedikodu yaptırılmıyorsun insana!”

“Peki peki... Niye aptal bu kız?” diye sordu Handan gülümseyerek.

“Çünkü kızın tam karşısında oturan kumral genci görüyor musun?”

“Evet?”

“İşte o adam bu kıza deli gibi âşık ama kızın haberi bile yok bahse girerim.. Her ay gelirler ve her ay o adam bütün gece kıızı seyrederek çaktırmadan. Ama benden kaçmaz!” Büyük bir kahkaha attı. “Değirmende ağartmadım ben bu saçları!”

Dinlediği telefon konuşmasıyla Rafet’in anlattıklarını bir araya getiren Handan dikkat çekmeden grubu izlemeye başladı.

Yarım saat kadar sonra müşterilerden ve yemeğe gelen gruptan bazıları dansa kalktı. Bu sırada müdür olan adam tüm bakışları üzerine çekip ceketinin düğmelerini ilikleyerek Rafet’le Handan’ın yanına geldi. “İyi akşamlar Rafet Hanım...” dedikten sonra genç kadına da iyi akşamlar dileyip gülümseyerek sözlerini sürdürdü. “Rafet Hanım bilirler... Ben Sercan. Yusonca Bilgisayar Şirketi’nin müdürü.” Rafet’e döndü. “Bu güzel hanımefendiyi benimle tanıştırmayacak mısınız?”

“Elbette... Bu güzel hanımın adı Handan.”

“Memnun oldum Handan Hanım.”

“Ben de,” dedi genç kadın adamın elini sıkarken.

İltifat etmeyi otomatikçe bağlamış adamlardan Sercan. “Güzelliğiniz beni büyüledi desem inanın abartmış olmam!” Duraksadı ve kendinden emin bir tavırla konuşmaya devam etti. “Sizi yakından tanımak isterim, rica etsem bu dansı bana lütfeder misiniz?”

“Hayır, dans etmek istemiyorum şu an,” dedi Handan dümdüz bir ses tonuyla.

Bunu beklemeyen Sercan başını eğip sevimli bir moda girdi. “Sanırım utangacız biraz.” Herhangi bir cevap alamayınca iyi akşamlar dileyip yerine döndü.

Bu sahneyi baştan sona izleyen grup ne olup bittiğini az çok anlamıştı. Rafet ise şaşırılmıştı, adam adına da biraz bozulmuştu. Handan daha kibar reddedebilirdi diye düşündü. Yorgunum falan dese daha kibar olmaz mıydı? Tanışalı daha bir gün olmuştu ama kıızı çok sevmişti, doğrusu bu kabalığı ondan hiç beklemezdi.

Gece devam ederken Rafet belli aralıklarla resepsiyona uğradı ve arada bir Atlas'ı kontrol edip geri döndü. Handan ise dikkat çekmeden sürekli kızla ona âşık olan genci izledi. Adam keyifsizdi ve kız onun varlığından bile habersiz gibiydi. Bu arada ruh hali düzelen müdür kızlarla sohbete dalmıştı.

Sercan bir süre sonra Rafet'in deyişiyile aptal kızı dansa kaldırdı ve Handan o an âşık çocuğun yüzünde beliren kasılmayı görüp bir-iki dakika sonra hızla ayağa kalktı.

“N'oldu? Tuvalete mi gidiyorsun?” diye sordu Rafet.

“Tıh... Dans edeceğim...”

Rafet şaşkın, gruptakiler ve dans edenler ise meraklı bakışlarla onun masaya yaklaşmasını izlediler.

Handan doğrudan kumral gencin yanına gidip, “Dans edelim mi?” diye sordu.

Genç adam biraz şaşkıncı. “Tabii...”

Dans etmeye başladıklarında yüzü asabiyetle gerilen müdür figürleri şaşırdı, kız ise arkadaşına bakıp belli belirsiz gülümsedi.

Rafet ise şaşkın ama halinden memnun bir ifadeyle hayran hayran bu tabloyu izlemeye koyuldu.